

[Erdélyi Magyar Adatbank]
Páskándi Géza: Holdbumeráng

ÖRDÖGVÉR

LABIŞ EMLÉKÉNEK

Nicu, az őzed feltámadott.
Szarvasod fut csalitban.
Fölhajtottam egy „dorobáncot”
Emlékedre a kis butikban.

Nicu, tél van, kékes, mint akkor.
Cipőd sarka – a zseniális
Achillesz-sarok kopik a fagytól:
Lelkes volt, hogyha sorban állt is.

Nicu, őzeid – zsenge hősök:
Hisz mesékben csak az oroszlánok,
De rímekben gyöngé kis őzek
Is uralhatják a vad világot.

SZOKNYA-VIRÁGOK

Szellőzködő kicsi lány
Szoknya-rázó nagyleány
Szoknya-ejtő szépasszony
Szoknya-nyövő vénasszony!

Szellőzködő kicsi lány – –

Emeli szoknyája kelyhét,
láttatja dombocskák pelyhét.
Élces szellők harapják
hátsó barackját.

Szoknya-rázó nagyleány – –

Libbenti szoknyája szirmát
incselgő fodorba, ráncba.
Csalja a vén szelet táncba.
Paraszát irigyek sírják.

Szoknya-ejtő szépasszony – –

Ajzón susog a szoknya lombja,
rejtezni ott van forró fészek,
s hívón ha hull e lomb halomba,
hajába túr az örült részeg.

Szoknya-nyövő vénasszony – –

Zörög a szoknyája bokra.
Széthullott krinolin-csokra.
Pókháló rajta a csipke.
Pajzán dér szánva megcsípte.

ÖRDÖGVÉR

Ötvenöt ördög-köldököt szoptam
kicsi koromban.
Sátán-asszonyok fekete teje
forrt a boromban.
Így lettem angyal!

Jámbor üszőkkel, víg barikákkal
hej, de mulattam.
Szívet cseréltünk, jó társra leltem
én a nyulakban.
Így lettem bátor!

Két lábamat, hogy gyökeret verjen,
fából faragták.
Csuda-olajjal kentek, de látom,
nem ér fabatkát.
Meghalok én is.

TŰZBIRODALOM

Tűzbirodalomban
őz-riadalom van.
Lángoló körmömre
kurta könnycsepp koppan.

Hajam égő erdő,
szám tüzes kemence.
Áll előtte száz boszorka,
hogy a vágyát sorba-sorba,
nyelve rózsaszín lapátján
mind tüzemre vesse.

Tűz birodalomban
őz-riadalom van.
Lángoló körmömre
kurta könnycsepp koppan.

ALTATÓDAL, ALTATÁSOK

Annyi mindent elaltattam
csijj-csijj-csijj
Szépmagamban, csúfmagamban
csijj-csijj-csijj
Elaltattam annyi gyengét
csijj-csijj-csijj
Báránnyvérű annyi zsenget
csijj-csijj-csijj
Elaltattam a gyermeket
csijj-csijj-csijj
S el, amit szítt, a szép csecset
csijj-csijj-csijj
Elaltattam nagyanyámat
csijj-csijj-csijj
Mellé pedig nagyapámat
csijj-csijj-csijj

Elaltattam annyi mindent:
Nagyördögöt, Kicsiistent,
Szépmagamban, Csúfmagamban
Annyi mindent elaltattam...
Azóta nincs álmom
Ezen a világon –
csijj-csijj-csijj!

SZÍNEK UTÁN

Talpig fagyban a jegenyék
Kék kék kék

Szaladj kisfiam a tejért
Fehér fehér

A birsalmát várva várta
Szekrényünkön egy kosárka
Sárga sárga

Vágóhídon döng a bika
Pokoltüzes az orrlíka
Zsíros-piros

Él pedig de mintha halna
Barna barna

Talán a fehérség szülte
A fekete csak átszűrte
Szürke szürke

Őszes ágon varjú-gerezd holló-szállat
Nagykendője az anyámnak
Fehéreim koromlója
A szivárvány Koporsója
Bűn barnája vérem sója
Fekete

Kékségünkön átszáll
A pirosság nyila
Lila

Elmennék a kéekkel
Sötétes fecskékkel
Fanyar-szájú nőekkel
Kardvonó felhőkkel

Vad-zöldet varázslók
Pirosat parázslók
Sárga epét hányók
Hívna lila lányok

Jaj kit is segítsek
Kit is színesítsek
Kékítőt kékítsek
Barnát feketítsek

S milyen szín is vagyok
Hogyha kék-zöld vagyok
Szobámban megfagyok
Sárgítanak a nagyok

Elmennék elmennék
Szarvas-űző messze
Csöngettyű-fehérnek
Varjú-ház ereszre

Megállnék megállnék
A Kékségek táján
S lennék picic rúzsolt
Szűzmária száján

NYÍRFALOMB

Nyírfalomb, nyírfalomb,
gyönyörű irgalom.
Megőriz szelídnek
csendőrző szelindek.

Kecskesom, kecskesom,
vár-romon csend oson.
Naspolya, naspolya,
borjúnyelv ráspolya.

Fenyőfák – fegyelem.
Suhogó kegyelem.
Nyírfalomb, nyírfalomb,
jövendő, irgalom!

ŐZBAK A SZIKLÁN

Sziklán az őzbak
áll, mint az ősz pap.

Mint táltos. Sovány,
sámános pogány.

A napot nézi:
most is igézi.

Ezerszer kelte,
ezerszer nyugta,
de ez az őzbak,
de ez az ősz pap
meg sose unta.

ÉNEK

Mókus mókájára,
Róka rókájára,
Ember emberére
Találjon örökkön.
Tenger tengerére,
Konkoly konkolyára,
Jeremiás sikolyára,
Bükkönyre a bükköny.
Zsák leljen foltjára
Isten mennyboltjára,
Madár meg fészekre,
Kocsma előtt éjfél után
Részeg a részegre.

Csak én soha, soha
Ne leljek zenére,
Vakuljak meg, mint Vak Bottyán,
A jobbik szemére.
Csak én soha, soha
Ne leljek páromra,
Csali-csúfan hetykélődjem
Arra a háromra.

Isten is három volt.
Egy a másnak járom volt.
Magányba öltöztem.
Egyszeriség sólyomtollát
Ékemül feltűztem.

CIGÁNYHALOTT-SIRATÓ

Most igazán csurdé
a purdé.

Most igazán facér
a pucér.

Most igazán csóré
a csóró,

Hej, csalamádé,
lefeküdt a dádé!

„Ugord át a poklot,
mint a nyúl a bokrot!”

Ne civakodj többé
pacalon.

Ne verjen, mint isten,
cimbalom.

Füles csacsid légyen
jó pejgó.

Angyal-rajod a sok
szép rajgó.

Hej, csalamádé,
lefeküdt a dádé.

„Ugord át a poklot,
mint a nyúl a bokrot!”